

... Katka zaspáva

Katkin prvý pracovný deň bol na konci. Slniečko začalo pomaly zapadať, vrhalo na vagóny pohyblivé tieňe stromov. Michal sa ešte naposledy prechádzal celým vlakom, hľadal zapatrošené a nikomu nepatriace veci, ktoré deti pozabúdali. Dnešným úlovkom bola modrá šiltovka s Indiánom, rozhodcovská píšťalka a zopár pokrkvanejch

papierov. Všade bolo odrazu neobyčajne ticho, iba Čermeľský potok nezvyčajne veselo žblnkotal. To si asi vlnky rozprávali, čo dnes zažili.

Všetci sa rozprchli domov, iba rušňovodič Fero, Etelka, kurič Jonáš a sprievodca Michal sa akosi nemali na odchod. „Založme si ohník,“ napadlo Etelke. „Výborný nápad,“ potešil sa Michal a utekal do miestnosti pre sprievodcu, kde mal na poličke pod oknom zopár jabĺk. „Opečieme si ich, je to lahôdka.“ Katku predstava ohňa tiež nadchla, veď už sa začalo zvečerievať a vzduch bol čoraz chladnejší. „Idem nanosiť drevo! Budeš mi svietiť, Katka?“ zvolala Etelka a už upaľovala do lesa. Katka rozsvietila reflektory a namierila do húštiny.

Pruhy svetla medzi stromami vyzerali naozaj tajomne. Akoby sa všade naokolo vznášala jemná hmla. Etelka usilovne zbierala konáriky a vôbec nezbadala, že už by sa mala vrátiť. V diaľke stále videla svetlo Katkiných reflektorov, ktoré žiarilo ako druhý mesiac spomedzi stromov. Náruč už mala plnú dreva, a tak sa rozhodla vrátiť. Vtom ale priamo pred sebou zbadala čosi nezvyčajné. Spoza veľkého pňa vychádzala svetlozelená žiara. Etelka sa potešila. Dúfala, že tam nájde malinkú vílu s lesklými priesvitnými krídlami, ktoré žiaria nazeleno. „Mušky,“ vydýchla trošku sklamane, keď došla až ku pňu. Na kope tam čušalo vari sto svätobjánskych mušiek. „Pekne svieťte,“ pošepkala Etelka muškám a vracala sa za svetlom.

O chvíľku už všetci štyria sedeli okolo hrejúceho ohňa, zababušení v starých dekách a spolu s Katkou sledovali iskričky lietajúce z ohniska kamsi k oblohe. Odrazu začuli podivné funenie: „Pšššt,“ priložil si Michal ukazovák na ústa, „to bude divá sviňa.“ V podivnom predklone, v jednej ruke s palicou a v druhej s baterkou, kráčal k miestu, odkiaľ zvuk prichádzal. Prudko namieril baterku a tam... bol ježko. Vydesený svetlom nehybne stál na mieste ako priklinovaný. „Je to iba jež!“ zakričal Michal a všetci traja sa schuti rozosmiali. Hviezdy jasne svietili. Každý sa snažil nájsť nejaké súhvezdie. „Vidím Veľký voz,“ zvolal nadšene Jonáš a ukazoval prstom kamsi na nebo.

„A ja vidím súhvezdie Katka,“ povedala Etelka. Chlapi začali nadšene pátrať po oblohe, no veľmi im to nešlo. Etelka šermovala rukami, pichala palicou do oblohy, až napokon horoko-ťažko všetci traja to zložité súhvezdie objavili. Naozaj. Zreteľne sa črtal komín, aj nárazníky a od reflektorov sa tiahli svetlé prúžky hviezdneho prachu. „Padá hviezda!“ zakričal odrazu Fero. „Želajme si niečo.“ A každý si niečo prial, dokonca aj Katka. To, aby každý ďalší deň bol aspoň taký vydarený ako tento.

